

tendenser att vara själviska eller självcentrerade. Jag tror att ett av skälen till att vi tillråds att gifta oss tidigt i livet är att det hindrar oss från att utveckla dåliga egenskaper som är svåra att förändra.

Jag hyser medkänsla med er män som ännu inte valt att söka efter en evig livskamrat och mitt hjärta gråter över de systrar som inte haft möjlighet att gifta sig. En del av er känner er kanske ensamma och ouppskattade och kan inte se hur det kan vara möjligt för er att välsignas med äktenskap och barn eller en egen familj. Allt är möjligt för Herren och han håller de löften han inspirerar sina profeter att förkunna. Evigheten är lång. Tro på dessa löften och lev så att du är värdig dem, så att Herren i sin tid kan förverkliga dem i ditt liv. Du kommer med säkerhet att få del av varje utlovad välsignelse om du är värdig.

Förlåt att jag talar om min dyrbara hustru Jeanene, men vi är en evig familj. Hon var alltid glad och lycklig, och mycket av det kom av att hon tjänade andra. Även när hon var mycket sjuk brukade hon i morgonbönen be sin himmelske Fader att leda henne till någon hon kunde hjälpa. Denna uppriktiga vädjan besvarades gång på gång. Mångas bördor lättades, deras liv blev gladare. Hon välsignades ständigt för att hon var ett redskap i Herrens händer.

Jag vet vad det är att älska en himmelsk Faders dotter som med behag och hängivenhet levde i sin rättfärdiga kvinnlighets fulla glans. Jag är övertygad om att när jag en gång får träffa henne bortom slöjan kommer vi att inse att vi är ännu mer kära i varandra. Vi kommer att uppskatta varandra ännu mer på grund av den tid vi varit åtskilda av slöjan. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

”Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag”

Själva upplevelsen av att uthärda tuktan kan rena oss och förbereda oss för större andliga förmåner.

Vår himmelske Fader är en Gud med höga förväntningar. Hans förväntningar på oss har hans Son Jesus Kristus uttryckt i dessa ord: ”Jag [vill] att ni skall vara fullkomliga så som jag, eller er Fader som är i himlen, är fullkomlig” (3 Nephi 12:48). Han ämnar göra oss heliga så att vi kan ”uthärda en celestial härlighet” (L&F 88:22) och ”vistas i hans närhet” (Mose 6:57). Han vet vad som krävs och för att göra vår förvandling möjlig ger han oss sina bud och förbund, den Helige Andens gåva och det allra viktigaste, sin älskade Sons försoning och uppståndelse.

I allt detta är det Guds avsikt att vi, hans barn, ska få uppleva den yttersta glädjen, vara hos honom för evigt och bli sådana som han är. För några år sedan förklarade äldste Dallin H. Oaks: ”Den slutliga domen [är] inte bara en utvärdering av det totala antalet goda och onda gärningar — vad vi har *gjort*. Den är en bekräftelse på vilken slutlig inverkan våra gärningar och tankar har haft — vad vi

har *blivit*. Inte för någon räcker det med att bara arbeta mekaniskt. Evangeliets bud, förordningar och förbund är inte en lista över insättningar som ska göras på ett himmelskt konto. Jesu Kristi evangelium är en plan som visar oss hur vi ska bli vad vår himmelske Fader vill att vi ska bli.”¹

Tyvär erkänner inte många inom den nutida kristendomen att Gud ställer några verkliga krav på dem som tror på honom. Snarare ser de honom som en betjänt ”som uppfyller deras behov när han tillkallas” eller en terapeut vars uppgift det är att hjälpa människor ”tycka om sig själva”.² Det är en religiös inställning som ”inte gör anspråk på att förändra liv”.³ ”Det är tvärtom”, säger en författare, ”hos den Gud som porträtteras i både hebreiska och kristna skrifter. Han ber oss inte bara om ett åtagande utan vill att vi ska skänka honom livet självt. Bibelns Gud handlar med liv och död, inte med vad som är trevligt, och kräver uppoffrande kärlek, inte att vi kraftlöst rycker på axlarna.”⁴

Jag vill tala om en speciell inställning och en vana som vi behöver lägga oss till med om vi ska motsvara vår himmelske Faders höga förväntningar. Det är denna: villighet att ta emot och även söka tillrättavisning. Tillrättavisningar är ytterst viktiga om vi som personer ska nå upp ”till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus” (Ef 4:13). Paulus sade om gudomlig tillrättavisning eller tuktan: ”Ty den Herren älskar tuktar han” (Hebr 12:6). Även om det ofta är svårt att hårdna ut bör vi verkligen glädjas över att Gud anser oss värdiga tiden och besväret att tillrättavisa oss.

Gudomlig tuktan har minst tre syften: (1) Att förmå oss att omvända oss, (2) att rena och helga oss samt (3) att ibland ändra kurs i livet till det som Gud vet är en bättre väg.

Tänk först och främst på omvändelse, det nödvändiga tillståndet för att få förlåtelse och bli renad. Herren sade: ”Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag. Var därför ivrig och omvänd dig” (Upp 3:19). Åter sade han: ”Och mitt folk måste tuktas tills de lär sig att lyda, även om det måste ske genom det som de får utstå” (L&F 105:6; se också L&F 1:27). I en nutida uppenbarelse befallde Herren fyra framstående ledare i kyrkan att omvända sig (liksom han kan befalla många av oss) eftersom de inte hade undervisat sina barn tillräckligt mycket ”i enlighet med befallningarna” och för att de inte varit ”flitigare och mer sysselsatta hemma” (L&F 93:41–50). Jareds bror i Mormons bok omvände sig när Herren stod i ett moln och talade med honom ”i tre timmars tid ... och tuktrade honom, eftersom han inte hade kommit ihåg att åkalla Herrens namn” (Ether 2:14). Eftersom han så villigt tog emot denna allvarliga tillrättavisning fick Jareds bror senare

förmånen att se och undervisas av den förjordiske Återlösaren (se Ether 3:6–20). Frukten av Guds tuktan är omvändelse som leder till rättfärdighet (se Hebr 12:11).

Förutom att uppmuntra oss till omvändelse, kan själva upplevelsen av att uthärda tuktan rena oss och förbereda oss för större andliga förmåner. Herren sade: ”Mitt folk måste prövas i allt, så att de kan bli redo att ta emot den härlighet jag har för dem, nämligen Sions härlighet, och den som inte uthärdar tuktan är inte värdig mitt rike” (L&F 136:31). På ett annat ställe säger han: ”Ty de som inte vill uthärda tuktan utan förnekar mig kan inte heliggöras” (L&F 101:5; se också Hebr 12:10). Som äldste Paul V. Johnson sade i morse: Vi måste vara försiktiga så att vi inte blir förbittrade över just det som hjälper oss att få del av gudomlig natur.

Almas efterföljare upprättade ett Sion i Helam, men sedan fördes de bort i fångenskap. De förtjänade inte sitt lidande — snarare tvärtom — men uppteckningen lyder:

”Ändå finner Herren för gott att tukta sitt folk. Ja, han prövar deras tålmod och deras tro.

Men var och en som sätter sin lit till honom han skall bli upphöjd på den yttersta dagen. Ja, och så skedde med detta folk” (Mosiah 23:21–22).

Herren styrkte dem och lättade deras bördor till den grad att de nästan inte kunde känna dem på sina ryggar, och i sinom tid befriade han dem (se Mosiah 24:8–22). Deras tro styrktes oändligt mycket av deras upplevelse, och från och med då hade de en särskild relation till Herren.

Gud använder ett annat slags tuktan eller tillrättavisning för att leda oss till en framtid som vi inte nu kan se eller inte kan föreställa oss, men som han vet är bättre för oss. President

Hugh B. Brown, tidigare medlem av de tolv och rådgivare i första presidentskapet, återgav en sak som hände honom personligen. Han berättade att han för många år sedan köpt en förfallen bondgård i Kanada. När han höll på att rensa upp och reparera gården, såg han en vinbärsbuske som vuxit så att den var nästan två meter hög och inte gav några bär. Han skar därför ner busken till dess att det inte var mycket kvar av grenarna. Då såg han en droppe som såg ut som en tår överst på varje grenstump, precis som om vinbärsbusken grät, och han tyckte han hörde den säga:

”Hur kunde du göra så här mot mig? Jag höll ju på att växa så fint ... och nu har du klippt ner mig. Varje växt i trädgården kommer att se ner på mig ... Hur kunde du göra så här mot mig? Jag trodde det var du som var trädgårdsmästaren.”

Äldste Brown svarade: ”Hör nu, lilla vinbärsbuske, det är jag som är trädgårdsmästaren, och jag vet vad jag vill att du ska bli. Min avsikt var inte att du skulle bli ett fruktträd eller ett skuggande träd. Jag vill att du ska vara en vinbärsbuske, och en dag, lilla busken, när du är full av bär, kommer du att säga: ”Tack, trädgårdsmästaren, för att du älskade mig så mycket att du klippte ner mig.”

Många år senare förde äldste Brown befälet över ett kavalleriförband i den kanadensiska armén och var placerad i England. När ett högre befäl omkom i strid stod äldste Brown i tur att bli befordrad till general, och han kallades till London. Men även om äldste Brown var helt kvalificerad för denna befordran, fick han den ändå inte för att han var mormon. Kontentan i vad den befälhavande generalen sade var: ”Du förtjänar utmärkelsen, men jag kan inte ge dig den.” Det som äldste Brown hade hoppats på och

bett om och förberett sig för i tio år gled i den stunden ur händerna på honom på grund av uppenbar diskriminering. President Brown fortsatte sin berättelse:

”Jag steg på tåget och började återfärden ... med brustet hjärta och bitterhet i själen ... När jag kom till mitt tält ... kastade jag mössan på sängen. Jag hytte med knytnävarna mot himmelen och sade: 'Hur kunde du göra så mot mig, Gud? Jag har gjort allt jag kunnat för att nå det här målet. Det finns inget som jag kunde ha gjort — som jag borde ha gjort — som jag inte har gjort. Hur kunde du göra så mot mig?' Min bitterhet var som galla.

Då hörde jag en röst, och jag kände igen tonfallet i denna röst. Det var min egen röst och rösten sade: 'Det är jag som är trädgårdsmästaren här. Jag vet vad jag vill att du ska göra.' Bitterheten försvann ur min själ och jag föll på knä vid bädden för att be om förlåtelse för min otacksamhet ...

Och nu, nästan 50 år senare, ser jag upp mot [Gud] och säger: 'Tack, Trädgårdsmästare, för att du klippte ner mig, för att du älskar mig så mycket att du gjorde mig illa.'”⁵

Gud visste vad Hugh B. Brown skulle bli och vad som behövdes för att det skulle inträffa, och han rättade till kursen för att bereda honom för det heliga apostlaämbetet.

Om vi verkligen önskar och strävar efter att motsvara de höga förväntningar som vår himmelske Fader har på oss, kommer han att se till att vi får all den hjälp vi behöver, vare sig den är till tröst, styrka eller tuktan. Om vi är villiga att ta emot den kommer nödvändig tillrättavising på många sätt och från många källor. Den kan komma under våra böner, när Gud talar till vårt förstånd och till vårt hjärta genom den Helige Anden (se L&F 8:2). Den kan komma i form av böner som

besvaras med nej eller på annat sätt än vi förväntat oss. Tuktan kan komma när vi studerar skrifterna och påminns om brister, olydnad eller sådant som vi helt enkelt underlåtit att göra.

Tillrättavising kan komma genom andra, särskilt dem som Gud inspirerat att bidra till vår lycka. Apostlar, profeter, patriarker, biskopar och andra har insatts i kyrkan idag precis som i forna dagar för att ”utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp” (Ef 4:12). Kanske har något av det som sagts på den här konferensen kommit till dig som

ett rop om omvändelse eller förändring som, om det åtföljs, kommer att lyfta dig till en högre höjd. Vi kan hjälpa varandra som medlemmar i kyrkan. Det är en av huvudledningarna till att Frälsaren upprättade en kyrka. Också när vi ställs inför elak kritik från personer som inte har några höga tankar om oss eller tycker om oss, kan det vara nyttigt att utöva tillräckligt med ödmjukhet för att överväga det och ta tillvara sådant som kan vara till nytta för oss.

Tillrättavising, förhoppningsvis en vänlig sådan, kan komma från ens

maka eller make. Äldste Richard G. Scott, som just talat till oss, minns en tid i början av sitt äktenskap när hans hustru Jeanene rådde honom att se människor i ögonen när han talade till dem. "Du tittar i golvet, i taket, på fönstret, överallt utom i ögonen på dem", sade hon. Han tog emot denna vänliga tillrättavisning och det gjorde honom mycket bättre på att ge råd och arbeta med människor. Eftersom jag verkade som heltidsmissionär under dåvarande president Scotts ledning, kan jag vittna om att han verkligen ser en rakt i ögonen när han samtalar med en. Jag kan också tillägga att när det behövs tillrättavisning kan blicken vara mycket genomträngande.

Föräldrar kan och måste korrigera, även tukta, om inte deras barn ska vara utelämnade på nåd och onåd till en motståndare och hans anhängare som inte visar någon nåd. President Boyd K. Packer har lagt märke till att när en person har en ställning som gör att han kan korrigera andra, men låter bli att göra det, tänker han på sig själv. Minns att förebråelsen bör komma i rätt tid, med skärpa eller tydlighet, "när den Helige Anden manar därtill,

och därefter visande större kärlek mot honom som du har tillrättaviserat, för att han inte skall betrakta dig som sin fiende" (L&F 121:43).

Kom ihåg att om vi inte tar emot tillrättavisning kan andra sluta erbjuda sådan trots att de älskar oss. Om vi gång på gång låter bli att agera på tillrättavisningarna från en kärleksfull Gud, kommer han också att upphöra med dem. Han har sagt: "Min Ande [skall] inte alltid ... sträva med människan" (Ether 2:15). Så småningom bör mycket av vår tillrättavisning komma inifrån — vi bör rätta oss själva. Ett av de sätt varpå vår avlidne älskade kollega äldste Joseph B. Wirthlin blev den rena och ödmjuka lärjunge som han var, var att han efter varje uppdrag eller uppgift analyserade sitt eget handlande. I sin önskan att behaga Gud var han besluten att lära sig vad han kunde ha gjort bättre och sedan tillämpade han det flitigt.

Vi kan alla motsvara Guds höga förväntningar, hur stor eller liten vår förmåga och fallenhet än kan vara. Moroni bekräftar: "Om ni avstår från all ogudaktighet och älskar Gud av all er förmåga, allt ert sinne och all er styrka, då är [Guds] nåd tillräcklig för

er så att ni genom hans nåd kan bli fullkomliga i Kristus" (Moroni 10:32). Det är flitiga, hängivna ansträngningar från vår sida som framkallar denna kraftgivande och möjliggörande nåd, en ansträngning som förvisso innebär att överlämna oss åt Guds tuktande hand och åt uppriktig, oreserverad omvändelse. Låt oss be om att få hans kärleksfullt inspirerade tillrättavisning.

Må Gud hjälpa er i er strävan att motsvara hans höga förväntningar och i fullt mått ge er den glädje och frid som är en naturlig följd därav. Jag vet att ni och jag kan bli ett med Gud och Kristus. Om vår himmelske Fader och hans älskade Son och den glädjrika potential vi har tack vare dem, bär jag ödmjukt och tillitsfullt vittne, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Dallin H. Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liahona*, jan. 2001, s. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), s. 17.
3. Dean, *Almost Christian*, 30; se också Christian Smith och Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), s. 118–171.
4. Dean, *Almost Christian*, s. 37.
5. Hugh B. Brown, "Vinbärsbusken", *Liahona*, mars 2002, s. 22–24.